

mijn voorganger waart, toch nog als oude bekende in de Senaat mag begroeten. Een tijdlang heb ik in Uw onmiddellijke nabijheid mogen werken en Uw veelzijdigheid en groote activiteit aanschouwd. Gij waart het, die door Uw arbeidzaamheid en veel omvattende receptiviteit de Valeriuskliniek tot een centrum van wetenschappelijk leven hebt gemaakt. Ik hoop, dat Uw tegenwoordigheid voor deze inrichting na Uw heengaan niet is verminderd en gij de banden van vriendschap zult doen voortbestaan. Dit zal mij het aanvaarden van deze taak vergemakkelijken.

Hooggeleerde Wiersma. — Ik beschouw het als een bijzonder voorrecht, dat gij gekomen zijt, om deze plechtigheid bij te wonen, daar ik in U mijn ouden leermeester begroet. Het is mij een behoefte, U van deze plaats mijn innigen dank te brengen voor het vele, dat gij niet alleen op wetenschappelijk gebied, maar ook voor mij persoonlijk, in mijn leven geweest zijt. Uw inzichten en wijze van denken geven nog dikwijls aan mijn werk richting en vorm. En ik houd mij verzekerd, dat ook verder Uw belangstelling en Uw oordeel mij zullen blijven steunen. Moge zoo onze vriendschap voortduren en moge, door het samen arbeiden op één veld van weten, deze band nog hechter worden.

Mijne Heeren Leden van het Bestuur van de Vereeniging tot Christelijke Verzorging van Krankzinnigen in Nederland,

Deze hoogleeraarsbenoeming hangt nauw samen met den arbeid Uwer Vereeniging. Gedurende de jaren, die ik in Uw Kliniek als geneesheer werkzaam was, heb ik van nabij Uw zorg en in het bijzonder die van den heer Krap voor den arbeid in deze inrichting kunnen volgen. En hoewel ge thans uit ervaring weet, dat het wetenschappelijk werk aldaar van Uwe vereeniging groote offers vraagt, hebt ge U niet teruggetrokken, toen de gelegenheid daarvoor gunstig was, doch doelbewust aangestuurd op een handhaven van het oorspronkelijk aan deze kliniek gestelde doel. Ook nu weer gaat gij, om het uit te drukken met de woorden van den eersten hoogleeraar dezer kliniek, vooraan — „waar het geldt het wetenschappelijk gedeelte van onze taak hoog te houden”.

Door mij te benoemen aan de Valeriuskliniek zijt gij aan mijn wenschen — die naar ik vertrouw ook de Uwe zijn — tegemoet gekomen. Van Uw verderen steun, waar ik dien mocht behoeven, houd ik mij overtuigd.

In het bijzonder dank ik den Voorzitter voor zijn arbeid en zijn bereidheid indien het mogelijk ware hier tegenwoordig te zijn. Zijn krachtige en voortreffelijke leiding moet een ieder opmerken, die het vereenigingswerk van nabij kent. Naast een